Kjære leser

Vi går snart inn i det tredje året med tidsskriftet NorDiNa og ansvarlig redaktør har grepet til pennen for å hilse lesere og redaktører. For det første håper jeg at leserne finner tidsskriftet interessant både å lese og å publisere i. Da vi startet dette tidsskriftet, var vi spente på mottakelsen og på interessen. Vil vi få nok artikler av høy kvalitet til å fylle hvert nummer? Vil tidsskriftet få en kvalitet som er god nok til å komme med på tidsskriftslistor som gir uttelling innen akademien? Hvor stort er potensialet for abonnenter? Kan tidsskriftet etter en tid gå i økonomisk balanse? Som dere forstår var spørsmålene mange. Heldigvis har det vist seg at tidsskriftet får nok artikler og at kvaliteten er god. Det er nok større muligheter for flere abonnenter enn det vi har i dag, men det skal godt gjøres å få dette tidsskriftet til å "lønne seg" økonomisk.

Vi har god grunn til å være svært fornøyde med den jobben som redaktørene gjør. Derfor vil jeg benytte denne anledningen til å takke Bjørn Andersson, Berit Bungum og Anita Wallin for det arbeidet de gjør. De nedlegger mye arbeid i kontakt med referees og artikkelforfattere og med vår dyktige redaksjonssekretær Lise Faafeng ved Naturfagsenteret. Vurderingsarbeid er vanskelig, men det ser ut til at de har funnet fram til en god arbeidsform seg i mellom og med referees. Derfor: Hjertelig takk for at dere sa ja til jobben og for at dere har utført den på en så utmerket måte. Vi reiser oss og applauderer!!

Et tidsskrift som NorDiNa trenger god tilgang på artikkelstoff for at redaktørene skal ha noe å velge i. Det igjen forutsetter at det er gode betingelser for å forske innenfor det fagdidaktiske området i våre nordiske land. Jeg synes derfor at det er interessant å registrere hvordan forholdene legges til rette for forskning og forskningsprogrammer innenfor feltet vårt. I Norge opplever vi at det i flere sammenhenger kan være vanskelig å nå fram med naturfagdidaktiske søknader innenfor utlyste forskningsprogrammer i utdanningsvitenskap. Dette synes også å være tilfelle i de andre nordiske landene. Våre søknader faller ofte mellom to stoler: samfunnsvitenskapene og de "rene" naturvitenskapene.

I Sverige har de i flere år hatt en nasjonal forskerskole i naturfag- og teknikkdidaktikk. Vi regner med at dette vil løfte dette feltet med hensyn til kompetanse hos ansatte ved høyskoler og universiteter og med hensyn til produksjon av forskning. På våre nordiske og internasjonale konferanser møter vi denne blomstringen gjennom økt deltakelse og innlegg fra Sverige.

I år har det svenske Vetenskapsrådet og dens Committee for Educational Science (CES) fått en evalueringsrapport på bordet. Rapporten er utarbeidet av et internasjonalt ekspertpanel. De fikk i oppdrag å evaluere forskningsprosjekter som var støttet av Vetenskapsrådet i perioden 2001-2003, blant annet forskning i naturfagdidaktikk. I alt 11 naturfaglige prosjekter er med i denne evalueringen. Et av hovedmålene i CES-programmet er å bygge bro mellom forskning og profesjonell praksis. Det vil si at alle prosjektene måtte redegjøre for hvordan deres prosjekt bidrar til både det

fagdidaktiske forskningsfeltet og til praksisfeltet for lærerutdannere og lærere. Ekspertpanelet slår fast at det ser ut til at forskerne synes å ha større problemer med å synliggjøre bidrag til praksisfeltet enn bidrag til det vitenskapelige feltet. Handler dette om at forskere ønsker å forske på for vide problemstillinger og dermed får problemer med å tolke resultater inn i en skolehverdag eller utdanningspraksis?

Evalueringspanelet skriver: "...it is somewhat problematic that many of the research questions are too vague, or too ambitious, or too multifaceted to point to specific answers."

Internasjonalt kan vi registrere at forskere og myndigheter er opptatt av hvilke mulige konsekvenser forskningen har for naturfagundervisning. Selv om vi kanskje av ulike grunner ikke er dyktige nok til å peke på konsekvenser av forskningsresultater, ser vi i Norge at forskningen bidrar til en mer informert debatt om naturfag og naturfagundervisning. De som er utdannet innenfor det fagdidaktiske feltet, enten på masternivå eller dr.grads nivå, underviser i lærerutdanningene ved universiteter og høyskoler, og de deltar aktivt i læreplanutvikling og i utvikling av læremidler. Det er også måter å spre forskningsresultater og kompetanse på.

I Norge planlegges for tiden en nasjonal forskerskole i realfagsdidaktikk, det vil si i naturfag- og matematikkdiraktikk. Hensikten er å øke forskerkompetansen hos ansatte i høyskoler og universiteter og å rekruttere nye kandidater til stillinger der slik kompetanse kreves eller er ønskelig. Dette er tiltak vi hilser velkommen.

Jeg tror at en satsing på nasjonale forskerskoler er en tjenelig vei å gå, fordi forskningsmiljøene innen naturfagdidaktikk ofte er små og sårbare. Ved å legge til rette for samarbeid mellom ulike institusjoner og skape møteplasser for kompetanseutvikling og veiledning, vil det kunne gi bedre framdrift og større konsentrasjon i forskningsarbeidene. Det vil også kunne bidra til å utvikle mer robuste forskningsmiljøer i naturfagdidaktikk.

Mitt håp er at de ulike satsingene på forskerskoler og forskningsprogrammer vil øke tilgangen på artikler av høy kvalitet til NorDiNa.

Vi ønsker hverandre lykke til med de alle de initiativene som er på gang i de nordiske landene.

Anders Isnes
Leder av Naturfagsenteret og ansvarlig redaktør